

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráčky v právní věci žalobkyně: **BEKO SPÓLKA AKCYJNA**, Ul. Puławska 366, Varšava, Polská republika, zastoupené advokátkou Mgr. Jitkou Linhartovou, Olivova 2096/4, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v šetření na místě v obchodních prostorách žalobkyně provedeném v rámci předběžného šetření na základě pověření ze dne 28. 3. 2023, čj. ÚOHS-12302/2023/870, sp. zn. ÚOHS-P0783/2022/KD, a v zadržování kopií záznamů zajištěných v průběhu tohoto šetření na místě, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2024, čj. 55 A 10/2023-223,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Žalovaný ve dnech 29. a 30. 3. 2023 provedl v sídle odštěpného závodu žalobkyně, organizační složky, na adrese Bucharova 6, Praha, místní šetření z důvodu možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a/nebo čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (*SFEU*). Žalovaný porušení hospodářské soutěže spatřoval zejména v uzavírání a plnění zakázaných dohod ve smyslu přímého nebo nepřímého určení cen zboží pro další prodej mezi žalobkyní a jejími odběrateli, a to nejméně od roku 2016. Podle žalovaného ze shromážděných podkladů vyplynulo důvodné podezření,

že žalobkyně jako soutěžitel prostřednictvím své české organizační složky sjednává s odběrateli dohody o určení cen zboží pro jeho další prodej. Proti místnímu šetření podala žalobkyně zásahovou žalobu, kterou ale Krajský soud v Brně pro nedůvodnost zamítl. Tento rozsudek žalobkyně napadla kasační stížností.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Žalobkyně (*stěžovatelka*) se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka je přesvědčena, že rozsudek trpí vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a vadami řízení, které spočívají v tom, že žalovaný při svém postupu porušil ustanovení o řízení způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost místního šetření. Stěžovatelka se rovněž domnívá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

[3] Nepřezkoumatelnost rozsudku a nesprávné posouzení právní otázky stěžovatelka spatřuje v nedostatku odůvodnění tzv. předmětu na očích (pozn. NSS: jde podle ustálené terminologie o důkazy objevené při místním šetření náhodně, tzv. *plain view doctrine*) a zajištění dat uložených na přístrojích osob samostatně výdělečně činných. Stěžovatelka se vymezuje zejména proti posouzení krajského soudu, že „*samotná skutečnost, že externí obchodní partneři vykonávají obchodní činnost pro žalobce, je dostačující pro dovození oprávnění žalovaného požadovat přístup k jejich osobním zařízením.*“

[4] Stěžovatelka má za to, že extenzivní interpretací pojmu předmět na očích žalovaný nezákonně rozšířil předmět místního šetření o nový skutek (podezření z porušení hospodářské soutěže na území Slovenské republiky) a o jiný subjekt (společnost BeKO Slovakia, s. r. o.). Tento subjekt však žalovaný nebyl v rámci žalobou napadeného místního šetření oprávněn prověřovat. Nezákonný zásah stěžovatelka spatřuje rovněž v cíleném vyhledávání dokumentů s ohledem na možné protisoutěžní jednání na území jiného členského státu Evropské unie. Krajský soud nesprávně posoudil, že žalovaný při šetření postupoval v souladu s pověřením k prověřování možného porušení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. K provedení šetření možného protisoutěžního jednání podle čl. 101 odst. 1 SFEU totiž žalovaný neměl pověření, popř. k němu neměl dostatečně konkrétní indicie.

[5] Pochybení krajského soudu stěžovatelka shledává též v nesprávném posouzení seznamu klíčových slov. Žalovaný na základě zjištěného dokumentu s názvem *A12_PO_PE_budget* rozšířil seznam klíčových slov a cíleně vyhledával dokumenty, které následně označil jako předměty na očích. Podle stěžovatelky ale cíleně vyhledávané a zajištěné dokumenty, které nesouvisí s původním podezřením z možného protisoutěžního jednání, za předměty na očích označit nelze. S ohledem na cílené vyhledávání dokumentů týkajících se možného protisoutěžního jednání na území Slovenské republiky se proto stěžovatelka domnívá, že se žalovaný dopustil tzv. „*rybářské výpravy.*“ Stěžovatelka nesouhlasí ani s vyhodnocením krajského soudu, že žalovaný neměl povinnost ji se seznamem klíčových slov seznámit a že neuvedení všech klíčových slov je pouhá chyba protokolace. V důsledku toho, že nebyla seznámena se seznamem klíčových slov a všechna slova nebyla uvedena v protokolu, jí byla způsobena újma. Z tohoto důvodu se navíc nemohla bránit ani proti nezákonnému „výlovu“ informací, a tím bylo zasaženo i do jejího práva na obhajobu.

pokračování

[6] Stěžovatelka dále uvádí, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou spočívající v nepřípustném zpřístupnění e-mailových schránek externích obchodních zástupců. Ani v této souvislosti žalovaný stěžovatelku dostatečně nepoučil o povinnosti k součinnosti externích obchodních zástupců ve smyslu § 21f odst. 2 písm. f) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Naopak se tuto povinnost snažil odůvodnit zcela nejasným a složitým způsobem s odkazem na skutečnost, že externí obchodní zástupci používají doménu @beko.com a mají společnost označenou na svém profilu na LinkedIn, aniž vzal v úvahu, že se jedná o osoby odlišné od stěžovatelky. Skutečnost, že externí obchodní zástupci jsou nezávislí, samostatní soutěžitelé odlišní od stěžovatelky, vyplývá zejména z toho, že mají odlišné identifikační číslo, mají omezený přístup do interních systémů, jejich účty jsou nastaveny pouze na jeden rok a stěžovatelka nemá přístup do jejich účtů bez jejich výslovného souhlasu.

[7] Na závěr stěžovatelka namítá, že krajský soud opomněl vypořádat otázku ochrany obchodního tajemství, a to jak ke společnosti Beko Slovakia, s. r. o., k níž žalovaný neměl pověření šetřit možné protisoutěžní jednání, tak co do ochrany obchodního tajemství externích obchodních zástupců.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomíná, že důvodem pro zahájení místního šetření bylo podezření z možného protisoutěžního jednání ve smyslu § 3 odst. 1 zákona na ochranu hospodářské soutěže a/nebo čl. 101 odst. 1 SFEU. Z poskytnuté e-mailové komunikace a předběžného prověřování totiž vyplynulo, že pracovníci organizační složky stěžovatelky na území České republiky vyzývali odběratele k nastavení či úpravě maloobchodních cen při internetovém prodeji. Tento požadavek měl být ze strany pracovníků organizační složky kontrolován, přičemž pokud by odběratelé takto ceny nenastavili, hrozilo jim ukončení dodávek zboží. Z indicií a podkladů, které žalovaný získal v rámci předběžného šetření, pojal podezření na možné uzavírání a plnění dohod o určení cen dotčeného zboží (elektrospotřebičů značky Beko) pro další prodej sjednaných mezi stěžovatelkou a jejími odběrateli v České republice, potažmo členských státech Evropské unie ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU.

[9] Žalovaný nesouhlasí s námitkou stěžovatelky spočívající v rozšíření pověření k místnímu šetření o možném protisoutěžním jednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Předně poukazuje na samotné pověření, z něhož se výslovně podává, že směřuje též k prošetření jednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Dále se domnívá, že tato námitka stěžovatelky představuje nepřípustné rozšíření námitek podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tuto skutečnost v řízení před krajským soudem nenamítala. Přesto k této námitce žalovaný dodává, že nemohl vyloučit porušení pravidel hospodářské soutěže, a to zejména z důvodu, že zboží stěžovatelky je rozšířené především ve střední a východní Evropě. Možné protisoutěžní jednání proto mohlo mít podstatný negativní vliv na obchod mezi členskými státy Evropské unie. Námitka překročení účelu a předmětu místního šetření o možné protisoutěžní jednání je proto nedůvodná.

[10] K chybějícímu poučení o seznamu klíčových slov a jeho následnému rozšíření žalovaný uvádí, že se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Krajský soud totiž zcela logicky dovodil, že žalovaný nebude mít před zahájením místního šetření ucelený přehled o tom, jaká slova soutěžitel při obchodní činnosti využívá. Rozšíření seznamu klíčových slov je tak výsledkem postupného vyhledávání obchodních záznamů při místním šetření. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelky, že pomocí klíčových slov získaných

z dokumentu označeného jako předmět na očích (*A12_PO_PE_budget*) nezákonně rozšířil seznam klíčových slov a cíleně vyhledával dokumenty, které nesouvisely s původním podezřením. Žalovaný postupoval v souladu s původním podezřením, které ukazovalo jak na možné porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, tak na možné protisoutěžní jednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Pomocí klíčových slov byly navíc zajištěny převážně dokumenty související s činností organizační složky stěžovatelky na území České republiky.

[11] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelky co do povahy externích obchodních zástupců a rozsahu nezbytné součinnosti s inspektory žalovaného při příslušném místním šetření. Podle žalovaného je údajná samostatnost, nezávislost a odlišnost těchto zástupců ryze formální. Externí obchodní zástupci jsou navíc nezávislí pouze tím, že z jemu neznámých důvodů či interního nastavení vykonávají svoji činnost pro stěžovatelku jako osoby samostatně výdělečně činné, což je ale běžná praktika v rámci obdobných podnikatelských struktur. K postavení externích obchodních zástupců má proto za to, že se jedná o subjekty vnitřně propojené se stěžovatelkou. To ostatně vyplývá též ze skutečnosti, že pro stěžovatelku vykonávají srovnatelnou činnost jako osoby v pracovněprávním vztahu na pozici obchodních zástupců, při komunikaci s dalšími subjekty využívají doménu @beko.com a podílí se na provozních záležitostech a nastaveních stěžovatelky. Někteří externí obchodní zástupci se dokonce na svém profilu na platformě LinkedIn označili za manažery stěžovatelky, což je termín používaný v rámci hierarchie podnikatelských subjektů. Žalovaný proto souhlasí s krajským soudem, který dovodil, že „*externí obchodní zástupci žalobce jsou nepochybně osobami, na něž citované ustanovení o povinnosti součinnosti dopadá ... Jak vyplynulo z rozhodnutí SDEU, věc C-413/13, není rozhodné, zda osoby vykonávají svou činnost na základě příkazní smlouvy, neboť směrodatný ukazatel je povaha jejich vztahu k šetřenému soutěžiteli.*“

[12] Žalovaný považuje napadený rozsudek za srozumitelný i náležitě odůvodněný, proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

3. Posouzení věci NSS

[13] NSS se nejdříve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Podle judikatury NSS se za nepřezkoumatelné rozhodnutí považuje až takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil. Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost pak trpí rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti nebo z něhož není seznatelné, jakým způsobem soud o žalobě rozhodl.

[14] Z nyní posuzovaného rozsudku je však dostatečně zřejmé, jaké skutečnosti považoval krajský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body a náležitě vysvětlil, z jakých důvodů považuje postup žalovaného za souladný se zákonem a ustálenou judikaturou NSS a Soudního dvora Evropské unie (*SDEU*). Z napadeného rozsudku je zjevné, na základě jakých okolností dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný měl důvodné podezření o možném protisoutěžním jednání stěžovatelky, a tedy měl i dostatečně konkrétní a relevantní indicie o možném porušení hospodářské soutěže k tomu, aby provedl místní šetření. Z rozsudku je rovněž patrné, že se krajský soud důkladně zabýval námitkou rozšíření seznamu klíčových slov, k čemuž stanovil, že už z povahy místního šetření je zjevné, že žalovaný nebude mít před samotným zahájením

pokračování

místního šetření konkrétní informace o tom, jaká slova mohou jednotliví soutěžitelé používat. Krajský soud též náležitě odůvodnil povinnost součinnosti externích obchodních zástupců stěžovatelky ve smyslu § 21f odst. 2 písm. f) ve spojení s § 21f odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[15] K chybějícímu vypořádání všech dílčích námitek zdejší soud připomíná, že krajské soudy nemusí vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační body žaloby (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 10. 12. 2021, čj. 3 As 366/2019-41). Z napadeného rozsudku je přitom seznatelné, že se krajský soud zásahem do práv externích obchodních zástupců zabýval při posuzování povinnosti k součinnosti při místním šetření. Stejně tak ve vztahu ke společnosti Beko Slovakia, s. r. o., u které stanovil, že žalovaný nepřekročil předmět ani účel pověření k místnímu šetření.

[16] Lze tak učinit dílčí závěr, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, a proto NSS přistoupil k jeho věcnému přezkumu.

[17] NSS se nejprve zabýval tvrzeným překročením předmětu místního šetření v souvislosti s účelovou interpretací tzv. předmětu na očích v souvislosti s rozšířením seznamu klíčových slov. Podle stěžovatelky byl extenzivní interpretací rozšířen předmět místního šetření o nový skutek, spočívající v protisoutěžním jednání na území Slovenské republiky, a také o odlišný subjekt, tedy o jednání společnosti Beko Slovakia, s. r. o. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na jednání žalovaného, který poté, co náhodně našel dokument nazvaný *A12_PO_PE_budget*, rozšířil seznam klíčových slov a cíleně vyhledával dokumenty, které následně z procesní opatrnosti označil jako předměty na očích. Tímto jednáním se prý dopustil tzv. „rybářské výpravy“ (též označované jako „*fishing expedition*“), která spočívá ve vyhledávání a zajištění dokumentů, jež nesouvisejí s původním šetřením. O cíleném „výlovu“ informací svědčí i to, že žalovaný takto označil 68 dokumentů týkajících se slovenského trhu, které nejsou kryty původním pověřením k místnímu šetření.

[18] Podle ustálené judikatury NSS platí, že žalovaný je při místním šetření oprávněn zajistit pouze takové dokumenty, které souvisejí s jeho původním podezřením o možném protisoutěžním jednání. V pověření tak musí být náležitě vymezen předmět a účel místního šetření, včetně vyličení skutkových okolností možného protisoutěžního jednání. Při místním šetření se současně žalovaný musí vyvarovat jednání, které by naplňovalo znaky tzv. „rybářské výpravy“, při které jsou cíleně vyhledávány i jiné skutečnosti, které nesouvisejí s předmětem a účelem místního šetření (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2019, čj. 1 As 80/2018-201, nebo ze dne 29. 9. 2022, čj. 2 As 49/2022-103).

[19] Co do vyhledávání v komunikaci pomocí klíčových slov zdejší soud již dříve stanovil, že takový postup je plně v souladu se zákonem a principem proporcionality za předpokladu, že žalovaný použije slova související s podezřením z protisoutěžního jednání (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 2021, čj. 5 As 255/2018-42).

[20] V nyní posuzovaném případě se z pověření k místnímu šetření podává, že bylo zaměřeno na dohody o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávány mezi organizační složkou stěžovatelky na území České republiky a jejími odběrateli ve vztahu k elektrospotřebičům značky Beko, přičemž výsledkem takového jednání mohlo být

narušení hospodářské soutěže v oblasti prodeje a distribuce dotčeného zboží. Ze spisového materiálu též vyplývá, že žalovaný k vyhledávání dokumentů využil klíčová slova, která v souvislosti s probíhajícím prověřováním doplnil v závislosti na okolnostech místního šetření. Užití klíčových slov při nahlížení do elektronických obchodních záznamů soutěžitele přitom představuje racionální způsob vyhledávání informací v rámci šetření ve smyslu § 21f odst. 2 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže (srov. též rozsudek ze dne 20. 3. 2019, čj. 2 As 257/2018-87, č. 3881/2019 Sb. NSS). Současně nic nebrání tomu, aby v rámci šetření byla klíčová slova doplněna.

[21] Při použití klíčových slov však nelze vyloučit, že žalovaný zjistí i jiné skutečnosti, než na které se vztahuje pověření k místnímu šetření. Podle ustálené judikatury NSS mohou správní orgány zajišťovat dokumenty, které souvisejí s probíhajícím šetřením původního podezření z možného porušení hospodářské soutěže. Na druhou stranu též platí, že nemohou ignorovat zjištěné důkazy, které sice přímo nesouvisejí s šetřením protisoutěžního jednání, ale mohou sloužit jako indicie k zahájení správního řízení (k tomu např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 7. 1992 ve věci C – 67/9 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, čj. 5 As 339/2018-40). Tyto dokumenty však nemůže žalovaný vyhledávat cíleně.

[22] Z rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2024, čj. 4 As 403/2023-60, se dále podává, že *„není možné přiklížet ke zjištěným „předmětům na očích“, pokud bylo šetření pojato extenzivně. Naproti tomu nelze stěžovateli upřít, že při místním šetření zajistil 12 důkazů souvisejících přímo s šetřenou protisoutěžní praktikou v mezích pověření. Pokud tedy by bylo zapovězeno přiklížet i k důkazům, které jsou způsobilé prokázat šetřené protisoutěžní jednání, byl by tím zcela zmařen účel místního šetření a de facto znemožněna efektivní kontrola hospodářské soutěže. Stěžovatel by totiž nemohl uplatnit získané důkazy potvrzující jeho podezření a šetřeným soutěžitelům by bylo umožněno zastržit případné důkazy o protisoutěžním jednání vzhledem k jejich povědomí o podezření stěžovatele. V takovém případě by již bylo v zásadě nemožné zajistit potřebné důkazy domnělého protisoutěžního jednání ani při opětovném šetření. Pro zajištění efektivní kontroly hospodářské soutěže, což je úlohou stěžovatele, mu nelze upřít možnost tyto legitimní důkazy uplatnit a prokázat skutečnosti potvrzující jeho důvodné podezření.“*

[23] V posuzovaném případě dospěl NSS k závěru, že místní šetření extenzivně pojato nebylo. Ze spisového materiálu totiž zjevně vyplývá, že žalovaný pomocí slov „karsa“, „parametr“ a „restart“, v jejichž souvislosti stěžovatelka upozorňuje na překročení pověření, vyhledal převážně dokumenty týkající se možného protisoutěžního jednání na území České republiky. Pomocí slova „infoexe“ žalovaný vyhledal pouze jediný dokument a při vyhledávání pomocí spojení „zápis z porady“ nezajistil dokument žádný. Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že žalovaný cíleně vyhledával dokumenty související se slovenským trhem poté, co rozšířil seznam klíčových slov v souvislosti se zjištěním předmětu na očích s názvem *A12_PO_RE_budget*.

[24] V nyní posuzované věci žalovaný s ohledem na doplněná klíčová slova zajistil relevantní dokumenty týkající se jednání souvisejícího s možným dopadem na český trh. Zajištěné dokumenty, které se však týkají slovenského trhu, z procesní opatrnosti označil jako předměty na očích. Podle ustálené judikatury NSS se za předmět na očích považuje dokument náhodně zachycený při místním šetření, který přímo nesouvisí s šetřením daného protisoutěžního jednání, ačkoli se může jednat o jednání typově obdobné (srov. např. rozsudky ze dne 27. 3. 2024, čj. 4 As 403/2023-60, ze dne 20. 3. 2019, čj. 2 As 257/2018-87, č. 3881/2019 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 11. 2019, čj. 5 As 339/2018-40). Objevil-li tedy

pokračování

žalovaný při vyhledávání skutečností souvisejících s předmětem místního šetření i jiné dokumenty, správně je označil za předměty na očích.

[25] Nelze tak přisvědčit námitce, že žalovaný při zajišťování dokumentů postupoval metodou „rybářské výpravy“ a že cíleně vyhledával dokumenty nesouvisející s pověřením k místnímu šetření. Ze spisového materiálu je podle zdejšího soudu dostatečně seznatelné, že nalezené dokumenty se převážně týkají českého trhu. Oproti tomu ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný provedl extenzivní interpretaci pojmu předmět na očích, a tím i rozšířil místní šetření o možné podezření z protisoutěžního jednání na území Slovenské republiky. Lze tedy uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se svým pověřením k provedení místního šetření pro podezření z možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a čl. 101 odst. 1 SFEU.

[26] Stěžovatelka shledává nezákonné rozšíření pověření k místnímu šetření rovněž v prověřování možného protisoutěžního jednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU. Zejména nesouhlasí s posouzením krajského soudu, že pověření bylo jednoznačně omezeno na jednání stěžovatelky s jejími odběrateli v České republice. K tomu je však třeba uvést, že žalovaný prověřoval též možné porušení čl. 101 odst. 1 SFEU, tedy případné jednání s evropským přesahem, a proto nebylo nezákonné, označil-li jako dokumenty na očích též dokumenty týkající se komunikace organizační složky stěžovatelky s jejím slovenským protějškem.

[27] Podle stěžovatelky z pověření k místnímu šetření navíc nevyplývají dostatečné indicie opravňující žalovaného k šetření možného protisoutěžního jednání ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, neboť pověření vymezuje pouze organizační složku stěžovatelky a jednání s odběrateli na území České republiky; nikoli možné jednání s evropským přesahem. Nemůže prý proto ani obstat označení dokumentů souvisejících se společností Beko Slovakia, s. r. o., jako předmětu na očích.

[28] K této námitce NSS připomíná, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná co do důvodů, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Toto ustanovení zamezuje situacím, kdy by NSS rozhodoval o kvalitativně a kvantitativně odlišném návrhu, než o jakém rozhodoval soud v předcházejícím řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2004, čj. 4 Azs 1/2004-68, nebo ze dne 18. 4. 2018, čj. 10 As 138/2016-73).

[29] NSS proto upozorňuje, že stěžovatelka v žalobě nenamítala překročení pověření k místnímu šetření ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a ani netvrdila, že by žalovaný neměl dostatek indicií k šetření možného protisoutěžního jednání podle tohoto ustanovení. Zdejší soud připomíná, že jeho primární role spočívá v přezkumu pravomocných rozhodnutí krajských soudů a stěžovatelce (resp. její zástupkyni) nic nebránilo uplatnit argumentaci uvedenou v kasační stížnosti již v žalobě adresované krajskému soudu. NSS se proto touto námitkou dále nezabýval, neboť ji ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. posoudil jako nepřijatelnou. Pouze nad rámec vlastního přezkumu nicméně konstatuje, že z pověření žalovaného k místnímu šetření se podává, že právním důvodem k prověření stěžovatelky je „*možné porušení § 3 odst. 1 zákona a/nebo čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, které Úřad spatřuje v uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávaných mezi soutěžitelem BEKO a jeho odběrateli, přičemž zbožím tvořícím předmět uvedených dohod jsou elektrospotřebiče značky Beko.*“ Ze samotného pověření

tedy výslovně vyplývá, že místní šetření mělo být provedeno též s ohledem na možné porušení čl. 101 odst. 1 SFEU.

[30] NSS dále konstatuje, že neshledal pochybení krajského soudu ani co do vyhodnocení postavení externích obchodních zástupců, jejich vztahu ke stěžovateli a případné povinnosti k součinnosti při místním šetření. Krajský soud v souladu s ustálenou unijní judikaturou dovodil, že pro rozlišení samostatného podniku od běžného zaměstnance soutěžitele záleží na vyhodnocení konkrétních skutečností. Mezi tyto skutečnosti patří i chování na trhu, tedy zda podnikatelská entita samostatně určuje své chování, nebo zda je závislá na objednateli služeb a jedná jako pomocník začleněný do podniku svého objednatele. Krajský soud rovněž dovodil, že není rozhodující, zda byla osoba najata jako samostatně výdělečně činná, postupuje-li na základě pokynů zaměstnávajícího subjektu (k tomu např. rozsudek SDEU ze dne 14. 12. 2006, ve věci C-217/05 *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*). Odpověď na to, zda se na soutěžitele aplikují pravidla hospodářské soutěže, vyplývá též z rozsudku SDEU ze dne 4. 12. 2014, ve věci C-413/13 *FNV Kunsten Informatie en Media*, podle kterého je zásadní posouzení, zda podnikatelské entity určují své jednání samostatně. Z daného rozsudku se rovněž podává, že kvalifikace osoby samostatně výdělečně činné z hlediska vnitrostátního práva nevylučuje, že daná osoba musí být kvalifikována jako zaměstnanec ve smyslu unijního práva v případě, kdy je nezávislost pouze fiktivní. Podle ustálené judikatury se za jediný podnik podle pravidel hospodářské soutěže považuje rovněž více samostatných entit, které jsou ale jen propojeny, takže je možné je vnímat jako jednu ekonomickou jednotku. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatelky, která tvrdí, že externí zástupci jsou samostatní, nezávislí soutěžitelé odlišní od stěžovatelky, jenom z důvodu, že mají odlišné identifikační číslo, nebo že jsou k činnosti pověřeni na základě příkazních smluv.

[31] Pro posouzení, zda se se jedná o samostatné soutěžitele, je rovněž rozhodující rozložení rizika [rozhodnutí Soudu prvního stupně ze dne 20. 3. 2002, *HFB Holding* (T-325/01)]. Pokud zástupci nevyplývají ze vztahu se zastoupeným žádná rizika, popř. jsou tato rizika zanedbatelná, považují se z pohledu soutěžního práva za jednoho soutěžitele (viz rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2008, čj. 7 Afs 40/2007-111, č. 1827/2009 Sb. NSS). Z příkazní smlouvy předložené stěžovatelkou se přitom podává, že příkazník (externí obchodní zástupce) je povinen nést odpovědnost za škodu pouze v souvislosti s výkonem jeho činnosti a pouze pokud neprokáže, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které je po něm možné požadovat. Externí obchodní zástupci jsou navíc podle čl. 3.3 příkazní smlouvy povinni jednat v souladu se zájmem stěžovatelky a podle jejích pokynů. Krajský soud rovněž správně dovodil, že o propojení stěžovatelky s externími obchodními zástupci svědčí i způsob jejich prezentování vně společnosti s odkazem na užívání domény @beko.com, popř. uvedení manažerské pozice na platformě LinkedIn.

[32] NSS se rovněž ztotožnil se závěrem krajského soudu, že s ohledem na povinnost externích obchodních zástupců poskytnout žalovanému součinnost nebylo porušeno právo na obhajobu ani nebylo zasaženo do zásady zákazu sebeobviňování. S ohledem na provázanost externích obchodních zástupců s organizační složkou stěžovatelky byli totiž i tito zástupci povinni strpět místní šetření a žalovaný tak postupoval plně v souladu s § 21f odst. 2 písm. f) zákona o ochraně hospodářské soutěže, z něhož se podává, že zaměstnanci nebo jiné osoby pověřené žalovaným jsou oprávněny „požadovat od soutěžitele a osob v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k němu, případně osob, které soutěžitel pověřil vykonávat v jeho prospěch určité činnosti, v nezbytném rozsahu součinnost nezbytnou

pokračování

k provedení šetření, jakož i vysvětlení k obchodním záznamům.“ Externí obchodní zástupci přitom nebyli nuceni k žádnému přiznání o možném protiprávním jednání stěžovatelky, pouze měli povinnost umožnit řádný průběh místního šetření.

[33] K námitce nezákonného zpřístupnění e-mailových účtů externích obchodních pracovníků NSS odkazuje na rozsudek ze dne 19. 1. 2022, čj. 2 As 250/2020-81 (č. 4307/2022 Sb. NSS), z něhož se podává, že *„i při dodržení spíše restriktivního výkladu oprávnění Úřadu v souvislosti s místním šetřením je třeba zohlednit ekonomickou a společenskou realitu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 1 Afs 369/2020-54, č. 4273/2022 Sb. NSS), tj. technologickým pokrokem způsobený přesun komunikace soutěžitelů též do online prostředí. Pro účely místního šetření není rozhodné, zda je relevantní e-mailová komunikace jednatele forwardována na účet na jiné doméně. Důležité je, že se jedná o obchodní záznamy související s předmětem šetření, resp. s původním podezřením odůvodněným předchozími zjištěními Úřadu. Jde-li o komunikaci přičitatelnou šetřenému soutěžiteli, lze ji v rozsahu odpovídajícím předmětu místního šetření zajistit.*“ Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil rozsah nezbytné povinnosti externích obchodních zástupců k součinnosti. Žalovaný při šetření postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, vyhledával-li prostřednictvím e-mailové komunikace pouze skutečnosti týkající se šetřené stěžovatelky. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by žalovaný cíleně vyhledával jednání externích obchodních zástupců s jinými subjekty, a proto nelze označit jednání žalovaného za exces.

[34] Na závěr se NSS zabýval námitkou chybné protokolace, a to hned ze dvou tvrzených důvodů. Stěžovatelka jednak poukazuje na skutečnost, že žalovaný v protokolu o provedení místního šetření neuvedl všechna klíčová slova, jednak namítá, že v protokolu chybí řádné označení osoby, která jej podepsala.

[35] NSS se nejdříve zabýval tvrzením, že žalovaný v protokolu neuvedl všechna klíčová slova a že původně označená klíčová slova nebyla oddělena od klíčových slov doplněných v průběhu místního šetření.

[36] Z ustálené judikatury se podává, že *„neuvedení všech klíčových slov užitých při vyhledávání do protokolu o místním šetření je vadou protokolace. Pokud to však není spojeno s možnou újmu soutěžitele, nejedná se o nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2019, čj. 2 As 257/2018-87, č. 3881/2019 Sb. NSS, ze dne 29. 11. 2023, čj. 7 As 199/2022-61, nebo ze dne 5. 2. 2021, čj. 5 As 140/2019-93). V nyní posuzované věci stěžovatelka neuvádí žádnou konkrétní újmu, která jí v důsledku neuvedení všech klíčových slov v protokolu měla vzniknout. Ani NSS žádnou takovou újmu neshledal. Lze tedy uzavřít, že se tato vada v právní sféře stěžovatelky nijak negativně neprojevila, tedy nevedla ani k nezákonnosti samotného místního šetření.

[37] V této souvislosti NSS neshledal ani porušení práva na obhajobu, neboť ze spisového materiálu je zjevné, že žalovaný podle klíčových slov vyhledával dokumenty týkající se pověření k místnímu šetření, kterému byli zástupci stěžovatelky přítomni. Právo na obhajobu přitom nemohlo být porušeno ani tím, že žalovaný stěžovatelku předem nepoučil o seznamu klíčových slov. Jak správně stanovil krajský soud, už z povahy místního šetření je zjevné, že žalovaný nebude mít před zahájením místního šetření jednoznačné informace o tom, jaká slova mohou jednotliví soutěžitelé používat

[38] Ani námitku chybné protokolace spočívající v nečitelném podpisu uvedeném na protokolu nepovažuje zdejší soud za důvodnou. Zákon o ochraně hospodářské soutěže totiž výslovně neupravuje náležitosti protokolu. Na náležitosti protokolu se proto přiměřeně aplikuje § 18 odst. 2 správního řádu, který stanovuje, že „*protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, čj. 7 As 199/2022-61). Všechny tyto náležitosti protokol splňuje, přičemž obsahuje též hlavičku s identifikací osoby, která jej následně vlastnoručně podepsala. Z protokolu o místním šetření je navíc dostatečně zjevně seznatelné, kdo se za žalovaného místního šetření účastnil.

4. Závěr

[39] NSS konstatuje, že krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturu. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu